

Az alsóvárosi házfőnök a Mátyás-templom restaurálásáról és a jubileumi ünnepségek előkészületeiről

(A Délmagyarország munkatársától.) P. Schneider Vencel, alsóvárosi plébános és házfőnök nemrégiben, mint annakidején jelentettük, beadványt intézett a polgármesterhez és azt kérte, hogy az alsóvárosi templom és a Mátyás-tér rendbehozatalára négy egymásután következő évben 6000—6000 pengőt vétesse fel a költségvetésbe. A pénzügyi bizottság foglalkozott először a kérelemmel. Azt a javaslatot terjeszti a bizottság a közgyűlés elé, hogy 1935-ben az alsóvárosi templom renoválására és a Mátyás-tér rendbehozatalára 3—3000 pengőt vegyen fel a költségvetésbe. A jövő évre tehát a pénzügyi bizottság megszavazta a kérelmezett hozzájárulást, de a következő esztendő hozzájárulásáról ezuttal nem esett szó.

Megkérdeztük P. Schneider Vencelt, hogyha a közgyűlés is hozzájárul a 6000 pengő folyósításához, ami alig kétséges, akkor mihez kezdenek először hozzá?

— A mi számításunk az volt, hogy 1937-ben fogunk az alsóvárosi templom restaurálásához, — mondotta P. Schneider. Addigra meglehetősen jelentős összeg gyűlik össze, ha a város évenként folyósítja a hater ezer pengős hozzájárulást. Társadalmi gyűjtés útján próbáljuk fedezni a nagyobb kiadásokat. A gyűjtési akciót már meg is indítottuk és még a kezdet kezdetén is elég szép eredményeket könyvelhetünk el. A legelső tennivaló az lenne, hogy a templom falait kiszáraztassuk. A falak tulságosan nedvesek, a talajvíz rendkívül magasán felszivárogozik rajtuk. Sok helyen két méternyire vizes a fal és a vakolat nagy darabokban hull le róla. Az alsóvárosi templom egyike a legrégebb és legértékesebb műemlékeinknek és idegenek, akik messzi földről idejönnének megcsodálni, egyben meg is ütköznek azon, hogy ennyire elhanyagolt állapotban találják az egyik legrégebb magyar templomot.

— Mi volna a teendő? — adta fel maga a kérdést P. Schneider Vencel. Szigetelni kellene a falakat és jól kiszáraztatni. Azután a templom belsőt kifestetnénk és restaurálnánk a templom hatalmas épülettömbjét, mert mindenütt vannak hiányosságok. A rendház felbecsülhetetlen értékű muzeuma is csak ideiglenesen van elhelyezve, hozzáférhetőbbé kellene tenni a kincseket, muzeumszerűen elrendezni.

— Rendkívül sok volna a tennivaló, de nincs hozzá pénz. Az alsóvárosi lakosság belátta, hogy

nem maradhat sokáig így a nagyhirű templom és elhatározta, hogy maga is hozzájárul a kiadásokhoz. Jóval több fog összegyűlni pár év alatt, mint amennyit a várostól kértünk hozzájárulás címén. De ez a kétszer három ezer pengő, amelynek folyósítását a pénzügyi bizottság is javasolja, nem segít sokat. Remélem, hogy a közgyűlés hozzájárul ahhoz, hogy a következő négy éven át egyenlő összegekben felosztva kapjunk 24.000 pengőt és ezesetben nemcsak az alsóvárosi templomot restauráljuk, hanem a Mátyás király-teret és környékét is rendbehozzátjuk.

Hivatkozott P. Schneider Vencel arra, hogy 1938-ban, Szent István és Mátyás király jubileumi esztendejét — mint már ismeretes — nagyszabású ünnepséget szándékoznak Alsóvárosban rendezni. Az előkészületekhez már a jövő esztendőben hozzáfognak, de a jubileumi ünnepségek értékét nagyon lefokozná, ha a templomot nem restaurálnák addig megfelelően.

Megunta a falut egy 11 éves fiú...

(A Délmagyarország munkatársától.) Az egyik őrszemes rendőr bementek délelőtt figyelmes lett egy 10—11 év körüli fiúra, aki elcsigóztan írádátan vonszolta magát az uccán. A rendőr megszólította a gyermeket, mire az ijedten menekülni akart, de a rendőr utolérte és elfogta, majd előállította a központi ügyeletre. A fiú itt sirva mondogatta el, hogy megszökött Ujkigyóson lakó szüleitől, a neve Batyik János és mindössze 11 esztendő. Arra a kérdésre, hogy miért szökött el hazulról, eleinte hallgatott, később pedig bevallotta, hogy unta Ujkigyóst, nagyvárosba akart menni és ezért elhatározta, hogy Szegedre utazik. Pénze azonban nem volt, így hát gyalogosan tette meg a messzi utat. Ut közben abból élt, amit a jószívű emberek adtak neki. A réteken hált és lassan haladt Szeged felé. Elmondotta azt is, hogy már két nap óta csavarog a városban étlen-szomjan. Itt nem laktak olyan jószívű emberek, mint a falun. Itt mindenütt üres kézzel zavarták el. Az volt a terve, hogy tovább utazik gyalogszerrel Budapestre. A rendőrség a kalandos fiút visszatoloncolta Ujkigyóra, szüleihez.

— kérdezte az egyik jelenlevő dáma nem tetsző hangon.

— Csak egy kupicával, — felelte a vérmes ur. Az tudniillik megöli a gyengédséget azáltal, hogy hatása életerőt termel ki, s miután úgy tudtam, hogy gyógyszereknek csak bizonyos kvantuma segít, csak egészen kis adagot adtam neki minden nap. A kezelés nem mondott hosszú pár napig tartott. De a szobor hamarosan halásznak nézett ki. Csodálatosan kibontakozott s élethű volt tovább.

— Ej... de nagy komolytalanság, mondta egy hölgy.

— Ez pedig így volt, válaszolt a vérmes ur, tagadhatatlanul halás volt. De nem soká. Egy alkalommal azonban újra rosszul nézett ki. Azt gondoltam, hogy végelgyengülés érte utol, — ha még nem is mutatkoztak annyira ezek a tünetek — s újra adtam egy kupicával a szobornak. Kár, hogy nem láttam, mennyire megörült neki. Rövid pár óra múlva ismét megerősödött. A lankadt végtagok kiegyenesedtek, szeméi elkezdtek halálkodni, mint egy életmentett lény. Csak ezután tudtam meg a dolog lényegét! A szesz védangyala megszállta az...

— No, de ilyen! — mormogták dolytösen a hölgyek.

A vérmes ur gunyosan kacagott:

— Nem értem, miért kételkednek annyira? Akár hiszik, akár nem, tény, hogy a szobor megszerette a borovicskát... Erről természetesen nem akkor győződtem meg, amikor az első hervadási tüneteket az alkohol gyógyszerpajjal távolítottam el, hanem mikor ugyláttam, hogy a szem hatása megszűnt, a szobor mindjobban bágyadtabb lett... De ez volt még a legkisebb baj. Jaj, ha úgy viszagondolok arra, egy szép napon odahaza a kertben üldögéltem magányom társaságában, égnék

Pápaszem

nagy választékban.

Modern keretek

LIEBMAN

látszerésznél. Kelemen u. 12.

Az olvasó rovata

Tekintetes Szerkesztőség! Szíveskedjenek az alábbi soroknak b. lapjukban helyt adni. Olvastuk a Délmagyarországban a város munkaprogramját is, habár azt nem vagyunk hivatottak megkritizálni, de mint olvasók és adófizető polgárok (kiket, sajnos, máshol nem igen szoktak meghallgatni, csak ha itt irunk), jogunk van észrevételeinket megtenni.

Felsorol a program egész sor kritikát nem érdemlő szép eszmét, sőt...! Még kísérletezni is fognak — homokutal... Erre telik. Csodálatos ugy-e? De nem lehetne a kísérletezést — mondjuk — egy jobb korra átruházni? Míg ehelyett célszerűbb lenne megoldást keresni pl. a programban nem található Nádas-uccai széles, nyílt árok befedezésére, vagy a Zsótér-ucca rendezésére, — a Fodor- és Maros-ucca karbantartására és rendszeres öntözésére. (Az nem jelent semmit, hogy már őszi szelek verik fel a port!) Vagy a financiával szembeni tér s a Kállay-ház mögötti csalánerdős telek rendezésére hol a megoldás? Ezek valahol igen kis problémáknak tűnnek fel, de nem így az adófizető polgárság előtt, akik a befizetett utadózerek ellenében csinosított uccákon szeretnének járni és portalanított uccalevegőt lakásaikba eresztetni, de nem csalánerdős uccatorlatokban »gyönyörködni«... A kísérletezés többbe kerül, mint pl. a gedói tízpengős pad.

Az inségmunka szövegét megírták. Most belekezdenek a hangszerezésbe. De vajjon miféle tam-tam lesz a szimfóniából, ha a kísérletből a legfontosabb hangjegyek hiányoznak...?

Tisztelettel: Adófizetők.

Belőltjét, lekvárját, ugorkáját, paprikáját, paradicsomát „VINDUL”-a tegye el. Akkor lesz tartós. Ezek óta kitűnően bevált gyümölcskonzerváló szer. Kapható a készítőnél:

GERGELY gyógyszerésznél,

Kossuth Lajos sugárút és nagykörút sarok.

A DÉLMAGYARORSZÁG NOVELLAPÁLYÁZATA

Egy részeges szobor

Jelige: Hervadás.

Szeretem a szobrokat — mondta egy illető, aki a társaságban a legvérmesebb volt. Egyszer intim barátságba keveredtem egy... no minek is hívják? Ime, elfelejtettem a nevét annak a szobornak... de tudom, hogy szegény bizonynyal a poharak nagy sajnálatára korai halálból mintázódott.

— Intim barátságban... egy szoborral? — kérdezte valaki.

— Ott bizony! — felelte a vérmes ur. Nagykorúságomra kaptam egy szobrot Anyámtól, de hogy a szobrot hogy hívják, nem tudom. Olyan szép volt, mint egy fehér székfűszál... apró fehér levelek voltak végtagjai s vérpiros szirmok szemei! Valóságos imádság volt nekem a szobor s higgye el, mert anyai ajándék, a legnagyobb ápolásban részesítettem. És mégis baj környezte! Nem telt bele két hét, észrevettem, hogy számára a hervadás ideje már elérkezett, levelei sárgulnak, mint ősznek hulló falevelei, még mielőtt sorsteljes életüket leélték volna a teremlést szent földjén. Egy szép napon szakszerű vizsgálatra ítéltm... és gondoltam... Két szeme vázája megtelt a levegő szálló porának apró leveleivel. Párat ugyan kiszedtem... míg végre türelmem soknak találta az elítelt levelek létszámát... hát erre föl természetesen a legnagyobb ápolás hiábavalósága után a gyógykezelés módjának egy receptjét gondoltam ki, hátha célt érek vele! Volt odahaza egy nagy üveg borovicskám...

— Mi az, talán borovicskát adott a szobornak?

eresztettem cigarettám tehetetlen füstszármayain egy-egy merengő sóhaj, alvilágba küldtem egy-egy stapedli borovicskát, a szobor pedig szerényen bár, de kéréleg mosolygott rám azon az ócska kerti asztalon. S amint soká néztem, láttam egy ártatlan és tehetetlen mozdulata mint közelg a snapszos pohár felé. De ne gondolja, hogy valamit előzékeny lassúsággal közeledett, ellenkezőleg. Vad, dacos, dühös lendülettel, mintha a késedelem végtet lett volna számára.

És nem sokáig nézem őt, mert hirtelen megzavarja szememet valami, talán káprázok — úgy éreztem —, jött egy második, majd egy harmadik mozdulat... s ki tudja, hány volt még utban a pohár felé...

— De ne vicceljen!

— Nem bizony. Sajnáltam őket s poharamat mindaddig ott hagytam, míg abban volt egy csepp is. Am üres volt az fenékig! Kinyaldosták talán! Így aztán bevezettem egy új szokást, ugyanis mindennél nap az én stapedlim mellé állítottam még egy pohárkát a szobrok számára!

A vérmes ur elmerengve nézte poharát, majd folytatta:

— Igaz barátság fejlődött ki köztünk. Teljesen idegen voltam ott a városban és Laci — így hívtam a szobrot — őszinte barátnak tetszett. Ha nem adtam neki is poharat — kezdetben nem szólt: ha kapott, azt is csak félig itta ki. Nem egyszerre és mégis korán vidám lett. Más előtt talán hihetetlen is; olyankor aztán tagjait szinte köszönésre emelte, szeméit hálára kucsolta össze, majd szundikálai kezdett, mintha a megelégedésnek jóleső érzése eresztette volna össze szempilláit. Bizony jó barátok voltunk. Rendszerint másnap az ébredés kellemellen közérzetet hozott! Lacinak, de ő bármilyen bágyadtan nézett ki, ilyenkor egy-egy csepp